

GUARDAR FUSTA AL MOLL

Per David Serrador Ballester

Quan surto del Santa Mònica, podria pujar Rambla amunt. Però, com sempre, el riu va ple i temo ofegar-me. No soc enemic de les multituds, però si haig de ser-ne part, m'agrada moure'm sol i amb la màxima llibertat.

Així que, com que no em ve d'una hora ni de dues, giro a la dreta i em dirigeixo fins al port. És cert, no em trobaré del tot un desert, però sé que quan arribi al bulliciós Moll de les Drassanes, tombaré a l'esquerra, on m'acollirà el Moll de la Fusta, d'aigües més tranquil·les. I, és clar, retrobaré la mar, alguns poetes i alguns records.

Quan tinc la mar només a uns deu metres, passat ja Colom, esperava percebre la salabror. En comptes d'això m'envolta el flaïr dels *hot dogs*, mesclat amb un regust de gasoil. Quan trepitjo el Moll de la Fusta, l'olor ja és diferent; els narius es dilaten. Ho he agraït.

Cada vegada que la veig, m'aclapara. És l'estructura de bronze i de pedra que representa Joan Salvat-Papasseit, obra de Robert Krier. Al darrera, hi ha una placa, on s'hi pot llegir el seu poema *Nocturn per a acordió*, que comença així: "Heus aquí: jo he guardat fusta al moll. Vosaltres no sabeu què és guardar fusta al moll [...]". El 1915, en Salvat va treballar en aquest lloc com a vigilant nocturn. Suposo que l'escultor va intentar reflectir l'orgull de l'escriptor, ressentit envers aquells que ignoraven el dur ofici, però la veritat és que aquesta escultura l'he trobada sempre massa exuberant, desmesurada. En Salvat procedia d'uns orígens humils, simpatitzava amb les

idees anarquistes, i els seus poemes parlen de gent senzilla i evoquen fets de la vida quotidiana. El seu amic i també poeta Tomàs Garcés el recorda amb aquesta breu pinzellada biogràfica (*La Publicitat*, 22-8-1924): [...] "Nat en el racó més pobre d'un suburbi, infant trist sense jocs i sense escola, soldat precoç de la lluita per la vida, treballador d'oficis aspres, guaita del moll en nits fredes, sent néixer dintre seu, als vint-i-cinc anys, l'espurna divina de la poesia".

Ser poeta no és poca cosa, al contrari. Així que trobo que a la placa hi manca justament la paraula poeta, al costat del seu nom. La gent, si s'hi atura, es pensarà que, com Colom, és un altre dels almiralls que van travessar mars i conquerir terres. Però la gran majoria dels passejants, m'hi he fixat, no es paren davant seu, potser perquè no el veuen, de tan gran que és.

Fa calor. A mitja tarda, les pedres grises són blanques de tanta llum, no es veu ni un núvol, el perfil de Montjuïc és net i clar. M'assec, i contemplo les barques de colors, les rialles de la gent; en les aigües hi cerco records.

No me n'havia adonat, estic a tocar de *La parella*, obra de Lautaro Díaz, escultor xilè que va viure un temps a Barcelona. També són seus el monument dedicat a Salvador Allende i la placa que recorda a Víctor Jara, ambdós a Nou Barris. Hi ha un cert misteri a *La parella* que no acabo d'interpretar. Aquestes figures de bronze tenen un cert sentit existencial; la seva fragilitat aparent, la constitució esprimatxada... Tot plegat em recorda Giacometti.

La seva mirada serena contempla el mar i els vaixells, oberts a la brisa. És com si s'haguessin donat un moment de descans, de treva, com moltes persones ara mateix, però tal vegada potser desitgen marxar ben lluny. Ella, talment una sirena, observa amb més decisió que ell, de rostre lleument

inclinat. Estan junts, però separats alhora. Potser han discutit, una crisi més de parella. Ell, però, sembla que li vulgui dir alguna cosa. Què pot ser?

Sempre que passo per aquí penso en les ja llunyanes festes de la Diversitat, amb les seves tardes i vespres d'olors, de música i de colors, amb tota la gent que creia (creu) en un món millor. Veig també aquelles persones, ja d'edat avançada, que havien lluitat contra el feixisme: supervivents dels camps nazis, ara ja tots morts. Un vaixell s'allunya, on va? Bufa un vent de garbí, suau. Ja no afluixarà fins que hagi marxat el sol.

Se sent xivarri. Avui hi ha unes atraccions infantils en el mateix lloc on pel desembre s'hi instal·la el circ Raluy. S'hi ha volgut recrear l'Oest americà, amb un tren circulant, amunt i avall, entrant en una mena de túnel, competint modestament amb les gavines. El mar és verdós, però quan pujo la rampa d'accés, ja al final del moll, s'ha tornat platejat.

Torno pel mateix camí, i comença a sonar un saxo. Tot sembla fluir lentament. El sol va de baixa, en poca estona ja s'haurà post. Faig meus aquells versos d'en Salvat: "Del vaixell de les veles de zèfir/ l'irradiador de proa/ ha xuclada la sang del sol/ morent al mar".

Em trobo, altre cop, davant del monument a Colom. Deixem que sigui en Jaume Passarell (Mirador, 1-9-1932), el periodista i dibuixant badaloní, qui ens acabi de conduir, després d'haver fet un darrer tomb vora el mar: "La ciutat és voltada d'una foscor clapada de llum. En l'aigua untuosa del moll parpellegen vacil·lants les llums verdes, vermelles, blaves i grogues; les llums de tots colors dels vaixells ancorats, que ballen una dansa confusa i estrafolària sobre l'aigua. [...] Aquell perfum de salabror marina, tanmateix agradable, que dúieu enganxada a la punta del nas, s'esvaeix. Ja som a ciutat".

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*